

Thomas Klupp

9to5 Hardcore

(isječak iz romana)

Ne mogu reći da sam proteklih mjeseci razvio poseban stav prema online pornografiji. Možda se to, ne, sigurno se to od mene očekuje, ponajprije profesorica Faulstich, ali ja im tu ne mogu pomoći. Na moju žalost – budimo otvoreni, karijeristički orijentiranu žalost – nisam se po pitanju stava pomaknuo dalje od vremena kada sam bio tek obični konzument pornografije. Činjenica da sam od travnja ove godine pogledao više pornića od bilo koga na kugli zemaljskoj – mislim: više od *svakog* drugog čovjeka na zemlji, uključujući režisere, kamerane i montažere velikih producerskih tvrtki u dolini San Fernando, Kalifornija, SAD – ne mijenja ništa od mog načelnog uvjerenja. Uvjerenja da eksplicitno prikazivanje seksualnog čina pobuđuje zanimanje promatrača već i iz čisto evolucijskih razloga.

Ipak, sve to nije sasvim točno. Kao prvo, proteklih sam mjeseci pogledao više pornića od *skoro* svakog drugog čovjeka na zemlji. Izuzetak, jedan jedini, nezgodan, da, za moju budućnost vrlo prijeteći izuzetak, predstavlja moja kolegica Uschi Seidel. Seidelica, također iz specifičnih razloga, po pitanju konzumacije pornografije drži korak sa mnom. I to bez obzira na njezinu urođenu slabost vida. Dioptriya osam na lijevom i šest na desnome oku, kako mi je nedavno otkrila. Bez pepeljara u stilu egzistencijalista jedva da bi s pola metra udaljenosti mogla razlikovati kompjuterski ekran od mikrovalne pećnice, a kamoli žensko lice od spolovila, ali optičara ovdje ima dovoljno. I kapi za oči. Kada bih bio beskrupulozan, tada bih joj kapi za oči koje drži u gornjoj ladici radnog stola zamijenio sredstvom za čišćenje odvoda, ali za to mi nedostaje okrutnosti u području međuljudskih odnosa. Ne. Ne preostaje mi ništa drugo nego da priznam Seideličin uspjeh, da ga upravo prihvatim kao izazov i da u najvećoj brzini surfam netom.

S druge pak strane, što me također uznemiruje, moj se stav prema pornićima ipak u neku ruku promijenio. Iako riječ stav baš i ne pogađa bit stvari. Radije ću to ovako formulirati:

od kada sam došao na ovo mjesto razvio sam određene sklonosti. Točnije rečeno motivacijske sklonosti. Došao sam do zaključka da je ženski spolni organ, a posebno sama vagina, počeo igrati sve veću ulogu u mojim mislima. Jasno je da sam i ranije mislio na vaginu. Tko to ne radi, osim aseksualaca i djece? Doduše, prije sam uglavnom mislio na vagine određenih žena, na vaginu kao dio tih žena. Ja, žena i njezina vagina, odnosno ja u vagini određene žene – to je u mojoj predodžbi bilo jedinstvo, libidinalni čvor, koji se počeo polako, ali sigurno raspetljivati. Kao da je neki spretni kirurg izvadio organ iz žene i usadio ga u moju glavu – tako sam to nekako osjećao gore.

Koliko god je takav razvoj iritantan, on ima svoje razloge. U prvome redu to što mi iz dana u dan pedeset krupnih planova obrijanih ili napola obrijanih vagina blješte iz ekrana kompjutera. Svijetloružičasta boja organa napadački, čak agresivno uprtog u mene, cilindrični obrisi neprestano nabreklog klitorisa, da, cijeli pod garancijom mokro svjetlucajući dvodimenzionalni pastelni krajobraz ženskog stidnog područja uokvirenog sedefasto lakiranim noktikma – to je sigurno. Taj motiv, taj *appetizer*, ako baš hoćemo, apsolutni je favorit svih web stranica koje sam dokumentirao. Da takva pozadina ne stvara još veću nelagodu, ne bih *nikada* razmišljao o vagini kao takvoj? Ne govori li to zapravo meni u prilog, meni i mome karakteru mislim, da sam upravo tom motivu – a ne nekim drugim, i to potpuno drugim motivima – poklanjao malo previše pozornosti? Vjerujte mi, ne želite znati što još sve moram gledati, kunem se.

Ali to je moj, ili bolje rečeno naš posao: Mi, Uschi Seidel i ja, sjedimo dnevno najmanje osam sati pred našim kompjutorima u sobi 101 Instituta za znanosti o kulturi na Univerzitetu u Potsdamu i istražujemo “Strategije prikazivanja eksplicitnog sadržaja u online ponudi zapadne mainstream pornografije”. Odnosno, za sada ne istražujemo još ništa. Trenutno smo još u fazi dokumentiranja. Prolazimo kroz arhivu tri najpopularnije besplatne porno stranice i bilježimo na kontrolni listić otvoren na desktopu sve što ondje nađemo. Bilježimo poze, kut kamere i planove, ali i boju kose, frizure i načine brijanja kao i korištena pomagala i igračke. To možda zvuči zamamno, ali nije nimalo. Svaka web stranica koju dokumentiramo sadrži najmanje petnaest kategorija, od A kao analno preko M kao MILF do V za voajerizam, sa ukupno dvadeset serija slika po kategoriji, koja se

opet sastoji od dvadeset samostalnih slika. Kada se sve zbroji to ispadne 6000 slika po stranici. 6000 slika, koje se svakodnevno osvježavaju. 6000 slika, dnevno, puta tri.

Ako mi je nešto, za Seidel ne mogu govoriti, u proteklih mjeseci postalo jasno, onda je to sljedeće: negdje vani, negdje s druge strane objektiva, stvarno se jebe; jebe i snima i montira i stavlja na internet. Negdje vani neki se ljudi dosljedno podaju toj stvari, koja mene, ovo neka ostane među nama, deprimira. Ne zato što bih ja imao posebno deprimirajući seksualni život. Doduše, od kada sam došao na ovo mjesto moj je seksualni život prilično deprimirajući, ali to nema veze s time. Nije o tome riječ. Deprimantan je sam taj pothvat da iz dana u dan uranjam u to more slika, da se predajem tom iz sekunde u sekundu rastućem *hardcore-overkillu*. Seidel i ja, tako nas nekada vidim, poluslijepi smo uhode, koji špijuniraju virtualne signale milijardama teške high-tech industrije. Mi smo ljudi iz kamenog doba s toljagama, koji odmjeravaju snage eskadrilom *stealth-fightera*. I prije negoli smo u stanju uopće zamahnuti toljagama, već nas protivničko oružje na daljinsko upravljanje rascijepa u atome.

Ali to nije sve. Nije samo gomila slika, da ne spominjem monotoniju uvijek istih motiva, ono što me deprimira. Ne, s time sam se pomirio. Ali ono što me i dalje dovodi u loše raspoloženje jest sam temelj istraživanja. Hoću reći, mi dokumentiramo nepokretne pornografske slike! Nepokretne slike, Bože sveti! Što mislite, koliko njih od oko pola milijuna korisnika pornografije u svijetu otvara zatvarače hlača kako bi ubili vrijeme gledajući fotografije? Možda vi? Ne vjerujem. Kao i svaki iole normalan čovjek i vi u okviru vaših aktivnosti na internetu ciljano tražite ponude u domeni pornografije s pokretnim slikama. Tako mi to ovdje nazivamo: pornografija s pokretnim slikama. A to znači: i vi pretražujete mrežu tražeći video-klipove, i u sve kraćim razmacima upisujete u vaš preglednik youporn.com ili porntube.com – a ne freepicseries.com, slutgate.com ili public-pussy.com, kao ja.

Pa ipak. Usprkos zgražanjima koje moj posao nosi, želio bih vas uvjeriti: ja volim svoj posao. Reći ću: kakva sreća od posla. Kakva nevjerojatna sreća od posla! Kao i svaki tek diplomirani magistar kulture i ja sam se nakon studija pripremio na više godina

nezaposlenosti ili, još gore, na niz ponižavajućih slabo plaćenih poslova u takozvanoj kulturnoj branši, koji razorno utječu na samopouzdanje. Već sam se vidio kao vježbenik asistentice voditeljice PR-a “Duge noći kratkog filma u Coburgu”, kao drugi pomoćni tehničar rasvjete tisućitog dokumentarca o ruskim trgovcima ženama na ZDFneo ili – worst case – kao jedan od očajnih mladih s idejama, koje nitko na planetu ne treba i koji godinama kucaju od vrata do vrata da potom, na početku tridesetih, ipak upišu pedagošku akademiju zamišljajući pritom nasljedstvo, ujedno i smrt svojih roditelja. Do nedavno su me takvi scenariji pratili i u snovima, a ja nisam baš tip koji sanja. Iskreno, inače nikada ne sanjam. A o nečemu čistome uopće ne. Ja sam realist, i kao takav znam što znači život. A to je neprestano opraštanje s vizijama, koje smo nekada gajili o sebi i o budućnosti, neprestano relativiziranje nekadašnjih zahtjeva koje smo sebi postavili, stalno izdavanje nekadašnjih ideala, koji u stvarnosti nisu bili nikakvi ideali nego tinejdžerske zablude najgore vrste.

Tako gledajući, svaki *blowjob*, svaki *gangbang*, svaki zabilježeni *cumshot*, svaki klik na novu sliku znači upravo mali korak prema stalnom zaposlenju. Barem prema mogućnosti stalnog zaposlenja. A to moguće stalno zaposlenje moglo bi, ako sve bude išlo glatko, značiti u budućnosti i primanje u državnu službu. Državna služba u krilu *alme mater*, čitaj: slobodnije mišljenje i ponašanje bez granica, stalna primanja, svjetao ured s pogledom na kampus i – *last but not least* – učionice prepune uvijek novih generacija mladih studentica, *3-D-Updates* njih samih takorekuć, koje – dok sam kročiš prema starosti, bolesti i smrti – nikada nisu starije od dvadeset sedam.

Govorim vam, a vi mi nesumnjivo vjerujete, o raju na zemlji što se tiče tehničke strane posla. Govorim o hvaljenoj zemlji, koju sam ja, za razliku od mnogih, ne samo vidio izdaleka, već sam u nju i kročio. Hoću reći: ja sam ovdje. Potpuno službeno, čak i s pločicom na vratima. *Robert Thaler, znanstveni suradnik, istraživačko područje II, Institut za znanosti o kulturi* crnim slovima piše na kvadratnom pleksiglasu pred sobom 101. Ovdje sam i kunem se: odavde se više ne mičem. Odnosno: kada bih ja odlučivao, ne bih nikada otišao odavde. U stvarnosti situacija je manje ružičasta. U stvarnosti stanje je sljedeće: dva pola radna mjesta, koje trenutno zauzimamo Seidel i ja bit će – prof.

Faulstich nam je odmah na početku objavila – spojeni u jedno i vrlo je malo vjerojatno da ću ga ja dobiti. Iskreno, nitko ovdje na Institutu ne bi na mene stavio ni centa.

Problem nije u tome što je Seidl mlađa i, polazim od toga, pametnija od mene. Ne, to se sve može preboljeti. U akademskom svijetu nije, za razliku od stvarnoga svijeta, bitna isključivo mladost. A pamet, ovoga puta u suglasju sa stvarnim svijetom, pak uopće ne. Upravo suprotno: sposobnost da ugušite vlastite misli već u začetku i da umjesto toga bespogovorno preuzmete i parafrazirate mišljenja profesora, ovdje se smatra ključnom kompetencijom. Barem ja ne poznajem nikoga od asistenata koji pomoću te strategije, nije stigao upravo do tog mjesta asistenta. Čak i kada bi se radilo o tome da imam najbolje preduvijete za natjecanje.

Istinski, najveći problem je nešto drugo. A to je što je Uschi Seidel žena. Ona je žena i ta činjenica ima težinu. To je kao kada bismo nastupali jedno protiv drugoga u utrci s preponama, samo što je moj penis pritom zavezan crijevom za perilicu gospođe dr. Huber. Dr. Huber zadužena je za kandidate na isto radon mjesto i ona pažljivo skrbi o tome da “prilikom jednakih kvalifikacija prednost pri zapošljavnju treba dati ženskoj kandidatkinji”. To radi premda je u vlastitom doktoratu prozrela ideju jasno definiranog rodnog identiteta kao reakcionarnog te ga najžešće osudila. Dr. Huber. dr. Heike fucking Huber! Čitavo ludilo našega svijeta skupilo se u toj ženi, i kada bih bio netko koga se lako može impresionirati, samo bih zbog nje odustao. Ali to nije moj stil. Ja vjerujem u svoju šansu, koliko god da je mala, i imam za to svoje razloge. Točnije, tri komada.

Kao prvo: uvijek postoji mogućnost da Seidelica uskoro oboli ili zatrudni ili slično. Ne bi bila prva otpadnica na Institutu. Suradnice neprestano nestaju iz najneproničnijih razloga, iznenada odu kao da nikada nisu ondje ni bile, i nitko ih se više ni ne sjeti. Zašto to ne bi snašlo i Seidelicu? Ima tu slabost vida i nerijetko se žali na napade migrene pred ekranom. Osim toga već je cijelu vječnost s dečkom i u prosincu će napuniti trideset. Tko zna kuda joj lutaju misli u tihim noćnim satima? Mala nezgoda, mala neželjena trudnoća, sasvim je u domeni mogućeg.

Kao drugo: moj izgled. Ja sam, ne mogu to drugačije reći, upravo opsceno privlačan. Zamislite Colina Firtha kao mladića, zamislite Colina Firtha u najseksi scenama *Pride&Prejudice*, i dobit ćete sliku o mojemu licu. Crvenkastosmeđe, silno prodorne oči, iznad njih visoko čelo okrunjeno tamnim uvojcima. Uz to pametne, oštre crte lica i glatka, ugodno blijeda, ali ne i boležljivo blijeda koža. Moje lice, to sam nekada često morao uvidjeti, djeluje na moju okolinu kao crna rupa. Većina onih koji mu se približe, više ne mogu odoljeti. Nadam se i molim da će i prof. Faulstich, koja ne istražuje samo na području pornografije nego i estetike, imati isto iskustvo.

Kao treće, a to je možda moja najveća pobjeda: moja predanost. Moja doslovno vratolomna predanost spram zahtijeva i projekata Instituta. Čitaj: nijedan čovjek ovdje ne gleda ni približno mnogo porniča kao ja, čak ni Uschi Seidel. Njezin radni dan završava točno u trenutku kada zatvara *Internet Explorer* i kada sprema zadnje kontrolne formulare na tvrdi disk. Ali ne i moj. Kao i ona, i ja do besvjesti klikam stranice sve dok se slike na ekranu ne zamute u plohe boje mesa, i poslije...poslije radim dalje. Iskačem iz svog života istraživača i stavljam se kao ispitanik na raspolaganje profesorici. To ide brzo. Otvorim folder *Faulstich-Pedersen* na desktopu, otvorim jedan od hardcore klipova koji su ondje pohranjeni za mene i pokrenem *Ariadne*, napredni danski softver za dokumentaciju. Uz pomoć softvera bilježim za vrijeme gledanja tzv. diagrame procesa, ili bolje rečeno dijagrame želje. Pitanje profesorice je ovo: koliko želje osjećam uz koje scene? Gdje je vrhunac želje, a gdje dno? I kako izgleda moja krivulja želje za vrijeme trajanja klipa? Tijek mjerenja je glup, kao za malu djecu. Moram svakih petnaest sekunda stisnuti jednu od deset tipki s brojevima – 9 je za najveću želju, 0 za potpunu ravnodušnost – i na kraju *Ariadne* generira iz toga moj osobni graf želje.

Dobro ste primijetili, riječ je o želji, ne o uzbuđenju. Erekcije koje se pojavlju za vrijeme gledanja igraju sporednu ulogu. Ne radi se o reakciji mog penisa, kako mi je više puta objasnila profesorica, nego o želji u mojemu tijelu. U Vašu glavu, Thaler, tako je rekla, u nju želimo ući. Ja sam na to samo kimnuo i suzdržao se daljnjih pitanja. I bez da uspijem shvatiti sve finese njezinog razlikovanja, znam o čemu govori. Zapravo sam ja sam, moje

tijelo, najbolji primjer za to. Primjećujem – i to sve češće u zadnje vrijeme – da moj penis i prilikom najžešćih i najraskošnije snimljenih scena seksa ostaje visjeti između mojih nogu poput mlohavog kabela, dok u drugim trenucima, primjerice, kada se promatram u zrcalu zahoda ili kada štapićem čistim uši, pokazuje iznimne reakcije.

Ali stavimo želju spram uzbuđenja i reakcije mog penisa na stranu: dok gledam klipove proganjaju me sasvim druge brige. Posebno me uznemiruje činjenica da se prilikom mjerenja ne radi samo o mojoj želji. Profesorica u okviru studije surađuje s psihologinjom seksualnosti iz Kopenhagena prof. Ingom Pedersen, koja je na svojem Institutu okupila skupinu muškaraca ovisnih o pornografiji. Muškarci, koji čim vide modem skidaju hlače do koljena, muškarci, koji bi za pet minuta na internetu prodali vlastitu majku vragu, muškarci, koji su se samovoljno predali u ruke terapeutkinji. Ti muškarci – i to je potencijalno vratolomni dio moje predanosti – gledaju pod točno istim uvjetima točno iste porniče kao i ja. Radi se o određivanju razlike u osjećaju želje kod psihopatološki upadljivih i kod psihički stabilnih konzumenata pornografije. Bog zna što oni žele postići, ali mene cijela ta stvar nervira. Što, pitam se sve češće, što ako se moje krivulje želje savršeno poklope s onom od nekog Danca ovisnog o pornografiji? Što to govori o meni? I još gore: kakav dojam – na stranu akademska objektivnost – može profesorica steći o meni?

Još na početku ispitivanja bio bih si dao zdrobiti lijevi mali prst samo da dođem do kopenhaških krivulja, no u međuvremenu ipak na sve gledam opuštenije. S jedne strane sve jasnije vidim pozitivne učinke, prije svega bliski, gotovo bi se moglo reći intimni kontakt s profesoricom. Koliko god u prvom trenutku bila iritantna primjedba poput one o mom penisu, sada se ona može interpretirati kao znak sve većeg povjerenja između nas. Barem ja to tako interpretiram. S druge strane proteklih sam tjedana provodio noći na različitim forumima za samopomoć na kojima gomile muškaraca ovisnih o pornografiji razgovaraju o svom konzumiranju porniča. Karakteristično za teške slučajeve, tako pokazuju postovi, jest to što velikom brzinom klikaju na desetine istovremeno otvorenih klipova, neprestano u potrazi za sljedećim *cumshotom*. *Sperm-drive-speed-zapping*, kako je to nazvao švedski korisnik Ole B. Za razliku od toga vrhunac moje želje događa se

ponajprije prilikom lezbijskih scena, (glumljenih) ženskih orgazama i ponekad sporih *blowjobova*. Za *gangbang* i *cumshot* sekvence rezervirana je kod mene tipka 0 do 5. Uvjeren sam da *Ariadne* na osnovu tih vrijednosti generira krivulje koje su suprotne od danskih krivulja. Krivulje, koje upućuju na feminiziranog, možda i lagano zakočenog, u svakom slučaju konzumenta pornografije s moralnim integritetom. Tako to treba vidjeti profesorica, tako si ja zamišljam idealni slučaj.

Sve u svemu čini se da moja strategija pali. Barem se još nitko nije pobunio protiv mojih krivulja. Odnosno, nitko osim Uschi Seidel. Tek me prošlog petka uhvatila pred aparatom za tople napitke u kantini Instituta i sve mi se čini da je odabrala to mjesto kako bi razgovoru pridala nehajan prizvuk. Dok sam čekao najmanje deseti kapučino iz automata, prišla mi je sa strane, skinula naočale da bi me potom, kao iz vedra neba zasula svojim sumnjama. Nije sigurna, rekla je uz zujanje automata, je li to metodički ispravno da profesorici služim kao ispitanik. Da, pita se, smiju li se moji podaci uopće uzeti u obzir prilikom vrednovanja. Ona sama nakon osam sati dokumentacije ne bi bila u stanju davati uvjerljive izjave o osjećaju želje. Općenito se ona ne smatra u stanju davati uvjerljive izjave o bilo čemu. Nakon posla osjeća se prazno i jednostavno kao da je mrtva. A sada iskreno, Roberte, rekla je gotovo prijateljskim tonom, i kod tebe je to tako.

Pametna Uschi Seidel. Ona zna kako stvari stoje. Pokušava potkopati moju predanost kritikom metode i pritom mi još prišiva poneku inkriminirajuću rečenicu. No neće moći. Znam te trikove. Ismijao sam je držeći u ruci kipući kapučino i savjetovao joj da se sa svojim sumnjama obrati direktno profesorici. Zašutjela je. Jednako dobro kao i ja zna da će profesorica Faulstich odlučno pobiti njezine prigovore. Ne zato što su neosnovani. Bog zna da oni to nisu. Svaki put kada otvorim neki klip, dogodi mi se upravo ono što je ona opisala. Dogodi mi se to da na ekranu treperi gomila šarenih slika punih parova u snošaju, od kojih mi jedna stvara ništa ili malo želje kao i svaka sljedeća. Ali ne radi se o tome. Radi se o tome da na našem Institutu osam od deset žena studira. A muškarci – od kojih je, s oprezom uzevši, trećina gej te time statistički irelevantna – ne trgaju se oko toga da svoje krivulje šalju u Dansku. Oni se boje Pederseničinih porno-manijaka više od

mene. Profesorica treba upravo i jednostavno svakog raspoloživog muškarca, kako bi mogla završiti prikupljanje podataka.

Ali i to je tek dio istine. Drugi, mnogo bitniji dio glasi: profesorici je – kao i svakoj humanističkoj znanstvenici na planetu – zapravo potpuno svejedno na koji se način dolazi do podataka, sve dok dok se do njih dolazi. Podaci, to se ne smije zaboraviti, naša su valuta. Podaci znače protok novca u našem svijetu. Podaci, posebno obrađeni podaci, povlače za sobom istraživanja i time ponude za nove projekte. U te se ponude cijede svježe potpore, koje donose nova sredstva u proračun Instituta, kojima se onda opet otvaraju nova radna mjesta. Mjesta, na koja se dolazi, kako bi se činilo upravo to: generiralo nove podatke. Istraživati, to jednostavno znači: održavati pogon. Sve drugo je sporedno, metodičke nepravilnosti pritom ne igraju nikakvu ulogu. A posebno ako pomislimo da su naša istraživanja – kao uostalom sva istraživanja u svakom području humanističkih znanosti –upravo toliko društveno relevantna koliko i brošura o uzgoju kunića. Iskreno, izvan sveučilišta nikoga ni najmanje nije briga za to što imamo za reći. Nitko tamo vani ne pročita niti jednu jedinu rečenicu koju smo napisali. A to nije samo moje mišljenje. Svaki će vam ne sasvim lažljivi humanist to potvrditi, i to kao empirijski utvrđenu činjenicu.

To se naravno može pobiti. Da, mnogi kolege na Institutu ni ne rade ništa drugo, ali ja ne spadam među njih. Ili barem prividno ne. S vremena na vrijeme usuglasim se s njihovim zborom tužaljki – upravo kako bih se tim kolegicama, kojima pripada i gospođa prof. Huber, prikazao kao supatnik u nevolji. Kao netko tko je prividno jednako kao i one uništen teretom vlastite nevažnosti. Te povremene tužaljke, te gorke arije koje se spontano zaore ne predstavljaju mi problem. Zapravo je saznanje o vlastitoj nevažnosti jedno od rijetkih uvjerenja, da, upravo jedino uvjerenje koje imam. Svakako s tom razlikom što ga ne osjećam kao teret. Upravo suprotno. Svakoga dana zahvaljujem Bogu što društvo za mene i moje stavove ne mari ni pišljiva boba, i što sam se ja, potpuno ravnodušan prema njegovim zahtjevima, zaposlio kao njegov, doduše slabo plaćeni, ali ipak plaćeni promatrač. Pri čemu riječ promatrač (da ne govorimo o riječi znanstvenik) ne pogađa dobro bit stvari. Ja se prije doživljam kao spekulant. *Diplomirani spekulant*

kulture Robert Thaler, to sam si sam trebao napisati na diplomu. Barem bi u nekom časnom svijetu to učinio.

Ja, kao uostalom i Uschi Seidel, koja to čak otvoreno priznaje, doživljavamo to iznova iz dana u dan. Svaki put kada surfamo kroz arhive i kada se makar i na djelić sekunde predugo zadržimo na nekoj slici, to znači da je s promatranjem gotovo i da nastupa spekulacija. To se ne događa samo sa slikama, kod kojih nam treba duže promatrati planove i perspektive ili razmišljati o tome je li posrijedi *gangbang* ili grupne orgije. Ne, to se događa i kod jednostavnih, jednoznačnih prikaza – primjerice *close-up* pošpricane vagine iz čije unutrašnjosti šikljaju mlazovi sperme. Upravo kod takvih motiva sinapse mi se uzbude i rastrgaju ideji o pukom promatranju kao komad mokrog kruha. Što, pitam se dok crvenih očiju buljim u ekran, što točno vidim tu? Vidim li, kako to priproste duše na Institutu tvrde, zapravo samo organ za razmnožavanje ženskog sisavca? Ili prije vidim sliku, koja mi govori o želji milijuna ljudi? Što se mene tiče muškaraca. Ali zašto njihovu želju? Je li to predodžba da vlastiti penis ulazi u tu vaginu? To pak nije istina, on ulazi u znojnu šaku. Ne pokazuje li slika prije fikciju želje tih muškaraca? Ili je fikcija raspoloživosti tih odnosno svih žena to što om stvara želju? A što zapravo vide žene? Što primjerice vidi Uschi Seidel? Vidi li ona kao semiotičarka u tome možda vizualnu manifestaciju negiranja kršćanske slike svijeta? Vidi li pornografsku vaginu s interneta kao znak kulturalne promjene paradigme? Ili smo oboje u krivu? Ne vidimo li zapravo kroz vaginu i kroz fikciju želje sam medij? Je li on samoreferencijalni trijumf medijskih aparatura, koji čini draž slike? Demonstracija njihove apsolutne snage razotkrivanja? Ili su na kraju ipak feministkinje oko prof. Huber u pravu i vidimo kratko i jasno veliku svinjariju?

Pitanje za pitanjem, koja mi poput krhotina šrapnela probadaju moždane vijuge, i na koja nemam, ili barem ne još, odgovore. Na koja, nadam se i molim, ni Seidelica još nema odgovore. Na koja se možda uopće ne mogu pronaći konačni odgovori. No, tko zna! Možda jednostavno nisam još dovoljno vidio. Možda nisam još ušao dovoljno duboko u materiju pa moram drastično povećati broj klikova, odnosno moje dnevno slikovno gradivo. Da, možda je to rješenje. Kako bih proniknuo u tajnu online-svemira, moram još

dublje prodrijeti u njega. Još mnogo, mnogo dublje. Sve dok mi internet-vagina ne bude samo iznutra pritiskala čelo, već dok mi ne ispuni cijelu glavu. Ružičasto treperenje i svjetlucaње, koje se provlači kroz svaki pojedini živac – to moram postići. Tada će se već pronaći pitanja i stav o toj stvari. Pritom samo ne smijem izgubiti kontrolu. To si svakoga dana govorim kada sjedam pred kompjutor i kad počnem surfati: samo ne smijem, ni pod koju cijenu, izgubiti kontrolu.